

MLADO JUTRO

Št. 4

Nedelja, 25. januarja

1931

Najmlajša novinarja na svetu

Ta vam predstavimo Charlesa Bacona in njegovo sestrice Marcijo, najmlajša novinarja na svetu. Dečku je enajst, deklici pa trinajst let. Ta dva junaka izdajata časopis in to tednik, ki se imenuje »Douglaston Weekly«, kar

ko sta stiskala v tri sto izvodih. Po dveh urah je bila vsa naklada razprodana.

List obsega osem strani. Urejuje ga mlada Marcija, med tem ko vodi njen bratec upravo,

pomeni po naše »Douglastonski tedenski list«.

Douglaston je majhno mesto v Ameriki (država Newyork). Tednik, ki ga izdajata podjetna Američana, je edini časopis, ki izhaja v tem mestecu, po katerem so ga tudi krstili. Prvo števil-

o gotovo si mislite, da ne hodita v šolo, ker imata toliko časa? A to ni res. Oba hodita v šolo in sta zelo marljiva pri učenju. Lani sta dobila ob koncu šolskega leta odlični izpričevali. Želimo ji, da bi imela s svojim mladim podjetjem obilo uspeha!

Da ima Pubi mnogo igrač, se razume. Glavna in prva stvar je seveda bicikelj na treh kolesih. Ta največ trpi. Po cele ure ga goni po dvorišču in pada z njim na levo in na desno; ako ne pada ni zadovoljen; seveda, kakor smo že povedali, Pubi ne joka, tudi če se pobije; vse kaj drugega pa bi bilo, ko bi mu kdo drugi kaj naredil. To bi bil krik in jok! Navadno se Pubi ne vozi sam, ampak zbere otroke še iz druge vile, naloži jih spredaj in zadaj in, halo, cela živa kopica drdra naprej čez dvorišče, dokler ne pade vse skupaj na kup. Da je bilo treba bicikelj vedno popravljati, je samo po sebi umevno, zdaj pa se je že tako utrdil, da se že več potreti ne more. Poleg vile je mala kovačnica; tam smo imeli v prejšnjih časih mnogo opravlja in popravil. Poleg tega ima Pubi domino, tombolo, damo, špana, trdnjavo in celo vrsto iger s kockami. Ima tudi stavbene kamenčke, iz katerih zidamo na mizi palače, trdnjave, stolpe, vodnjake itd. Da imamo žogo, rakete, tamburine in kegle ni potreba posebej omenjati. Seveda leže po kotih še druge igrače: kanon, puška, pištola, avtomobil itd. Imamo pa tudi laterno magiko, s katero delamo zvečer lepe predstave. Ker imamo povsod električno luč, je stvar hitro gotova. Laterno magiko postavimo na mizo, na nasprotno stran obesimo belo zagrinjalo iz papirja. Predstavo vodi Pubi sam in drugi gledamo. Tu se vidijo lepe pravljice o snegulčici, o rdeči kapici, o trnjulčici, o malem palčku, o Janku in Metki itd. Vse povesti pripoveduje Pubi sam. Ob svečanih prilikah priredimo predstave za otroke. Pubi je bil že v cirkusu in v kinematografu. Ve vse, kako je tam. V cirkusu so se mu najbolj dopadli pajaci, ki so kozolce prekucovali. Sanjalo se mu je potem, da je cela kompanija vojakov na travniku kozolce prekucovala. V kine-

matografu pa bi bil skoraj jokaj, ko so predstavljali povest o nekem hudobnem grofu.

Pubi je včasih zelo mehkega srca... Nekoč se mu je ponoči sanjalo o lisici, ki je snedla kokoši in zjutraj je pripovedoval, da je zelo neprijetno, če se mu sanja kaj takega. V hiši Pubi nima družbe, kadar je na dvorišču, si zbere okrog sebe otroke iz sosednje vile. Tam je otrok kakor listja. Prihite vsi s svojimi kolesi in drugimi igračkami, pornečejo vse na kup in vse gre na kolo. Seveda morajo vsi ubogati, kakor Pubi zapoveduje: kajti bicikelj je naš, dvorišče je naše, vse je naše, zato mora biti vse po njegovi volji. Samo nekdo je izvzet: Rafaela. Rafaela je stara štiri leta, ima belo obleko in črne lase, ki so na strani prevezani z rdečim trakom. Pubi ima Rafaelo zelo rad in jo obravnava čisto drugače, nego druge otroke. Nekoč mu je Rafaela prinesla dve rdeči roži, kar ga je zelo veselilo; ves večer je pripovedoval o nji. Ko so drugi dan otroci na našem dvorišču ostali do večera, jo je spremil Pubi domov prav do vrat. Rafaela mu je dala dva oreha in Pubi jih je snedel z velikim zadovoljstvom, ampak na to, da bi ji tudi on kaj dal, se ni spomnil. Šele ko smo ga spomnili na njegovo nekavalirsko ravnanje, je utrgal na vrtu lepo rdečo rožo in jo nesel Rafaeli.

Zjutraj stoji Pubi na balkonu in Rafaela se igra pred vilo. In pozdravlja se iz daljave: »Čau, Rafaela!« — »Čau, Pubi!« ... Ta »čau« je pozdrav. Sicer seveda ima Pubi za družbo nas. Ves dan ga je povsod polno, sedeti par minut pri miru je pri njem nekaj nemogočega. Enkrat tu, drugič tam, zdaj pri Bižuju, zdaj pri Igračah, in zopet pri nas... Šele zvečer, ko Pubi zaspi v svoji beli postelji, nastane povsod mir. Pubi spi in sanja do jutra. Zjutraj ob

osmih, — če ga zaspanec ne moti, kar pa se pogosto zgodi, — se že zopet oglašja v postelji in kmalu nato na balkonu. In potem je zopet ves dan direndaj. To je torej Pubi. Sedaj ga poznate. In zdaj opišemo tretjega od nas, to je Bižú.

Bižú.

Prav za prav se mora pisati Bijou, ker je to francoska beseda, ki pomeni »dragocenost«. Ker pa velika večina naših znancev prav tako malo razume francoski, kakor Bižú sam, zato pišemo kar po domače, kakor ga kličemo: Bižú. Seveda ima tudi Bižú še cel kup

drugih imen. Prejšnji naš sluga je bil Čeh in ta je iz Bižú naredil Bižaček, kar se v zvalniku, ako ga pokličemo, glasi: Bižáčku; zraven pa se mu pravi tudi Bižačeri, Lunceri, Šnaučeri in še več drugega podobnega. Bižú razume vsa imena in sliši zelo dobro. Bižú je namreč — da ne pozabimo povedati — pes. Po rodu je Čeh. Tam ga je dobil gospod v dar, naredil je potem s Pubijem vred razna potovanja po svetu, dokler ni prišel v Rivo. Ako upoštevamo latinski pregovor »nomen est omen«, kar se pravi po naše, da ime tudi nekaj pomeni, potem vidimo, da je to v tem slučaju popolnoma resnica, kajti Bižú je v naši hiši zelo dragocena stvar, visoko cenjena in ljubljena. Na vsak način je prvi za Pubijem. Popisati ga je težko. Ako pravimo, da je pes, je to nekoliko preveč, ker Bižú ni tako velik in ko bi mu rekli psiček, bi bil premajhen.

Kje je sever?

Če ne poznaš poti in če nimaš kompasa pri sebi, kako določiš nebeško smer?

Dokler sonce sije, ni težko uganiti nebeške smeri, zakaj v naših krajih stoji sonce dopoldne približno na jugovzhodu, opoldne točno na jugu in popoldne na jugozahodu. Kdor hoče bolj natančno vedeti kako in kaj, vzame žepno uro in si pomaga z njo. Če si položiš žepno uro na dlan in jo obrneš tako, da

gleda dolgi kazalec v tisto smer, kjer je solnce, tedaj leži severno-južna črta med dolgim kazalcem in številko 12. Tisti konec, ki je dvanajsti uri najbližji, kaže proti severu drugi konec pa proti jugu.

Če pa nimaš žepne ure pri sebi — kaj tedaj?

Pravi skavt tudi tedaj ne pride v zadrego. V gozdu stojijo drevesa. Tista stran dreves, ki je poraščena z mahom, gleda proti severu; zakaj na severni strani zaradi dežja, viharja in vlage mah lahko uspeva. Če ni daleč naokrog nobenega drevesa, ki bi bilo poraščeno z mahom, tedaj poišči potok ali globok jarek. Tisti breg, ki je bolj poraščen z rastlinami, gleda v južno smer, ker je bolj izpostavljen solncu. In če veš, kje je jug, tedaj tudi lahko ugotoviš, kje je sever.

Volkovi

Sredi temnega gozda, visoko gori na hribu, je stala lovška koč. Tih je bilo v njej. Mali Matevž je slonel ob oknu in žalostno gledal v megleno jutro. Oče in mačeha sta bila že zgodaj odšla v vas, da nakupita živil. Matevž je moral ostati doma, da je pazil na malo triletno Majdico, ki je bila mačehina prava hčerka. Zato jo je imela mačeha tudi ra-

da, med tem ko Matevžu ni privoščila dobre besede.

Zdajci se je Majdica v postelji zgani-la. Matevž je skočil k nji, jo ljubeče objel, jo vzdignil iz postelje in jo nosil po sobi. »Ti ljuba, ljuba sestra moja!« je zašepetal in jo toplo poljubil na rdečka lička, ki so bila še vsa topla od spanca. Majdica mu je ovila roke okoli vratu in pritisnila svoj nosk v Matevževe lase.

— Da, vkljub vsemu je imel Majdico rad. Čeprav je moral marsikdaj prav zaradi nje slišati grde besede in čeprav je bila ona mačehina ljubljenska — imel jo je rad iz vsega srca. Zunaj se je začelo počasi daniti. Solnce si je poiskalo pot skozi meglo. Prvi žarki so boječe pobožali visoke vrhove smrek.

Matevž in Majdica sta sedla na tla in se igrala z žogo. Nenadoma sta zaslišala čudno tujenje, ki se je čedalje bolj bližalo. Matevž je skočil k oknu in pogledal ven. Sneg je pokrival zemljo, steklo v oknih je bilo nekoliko zamrznilo. Matevž je gledal in gledal, a ni mo-

gel ničesar videti. Tuljenje je postajalo glasnejše in glasnejše. Matevž se je spomnil: pred nekaj dnevi mu je bil oče povedal, da se je pripodilo iz bližnjih gozdov vse polno volkov. Odkar je bil videl prvega, ni šel iz hiše, ne da bi vzel puško s seboj.

Spet je zasiahl tuljenje. In glej, o groza! tik pred kočo je zagledal velikega volka. Zdaj je prišel še drugi in tretji — in kmalu jih je bilo celo krdelo. Matevža je obšla nepopisna groza. Kaj naj stori? In kaj bo z materjo in z očetom, ki se vrmeta vsak trenutek domov? In kaj če bi volkovi vdrli skozi tanka lesena vrata v kočo in raztrgali Majdico? Moj Bog! Pomagaj mi! je vzkliknil. Potem je zgrabil Majdico in jo položil v posteljico. Okoli posteljice je postavil stole in mizo, tako da je varno ležala v svojem kotu.

Matevž je spet stopil k oknu. Zareče rdeče oči lačnih volkov so grozeče strmele vanj. »Joj, kaj naj storim, da ne bodo volkovi požrli očeta in mačeha? je premišljeval Matevž. A tedaj se je spomnil, da leži v shrambi mlad divji prašiček, katerega je bil oče pred nekaj dnevi prinesel z lova domov.

Deček je stekel v shrambo in privlekel mrtvega prašička v sobo. Vzel je velik nož in ga jel rezati na majhne kose. Vsak kos posebej je posul s strupom, katerega je oče uporabljal za zatiranje roparic. Majdica je jela tiho jokati, a

Matevž je ni utegnil tolažiti. Delal je in hitel, da mu je pot curkoma tekel s čela. Potem je zbral kose in jih nesel k oknu. Časi je odprl okno in zmetal kos za kosom pred hišo. Lačni volkovi so planili po mesu in z divjim tuljenjem pogoltnili kos za kosom. Matevž je hitro zaprl okno in čakal... čakal... Joj, če bi hotel strup pomagati! A mesa je bilo malo in volkov je bilo mnogo. Bog ve, ali je vsak pogoltnil dovolj zastrupljenega mesa, da bo poginil? V grozi čakanja mu je kar zastajala sapa.

Majdica je začela zdaj glasneje vekati. Matevžek je stopil k nji in jo jel tolažiti: »Nikar ne jokaj, Majdica, moja ljuba sestrice, saj bo mamica kmalu doma.« Ko je Majdica utihnila, je spet hitel k oknu in pogledal ven.

In glej, vsi volkovi razen dveh so bili mrtvi. Preden je utegnil Matevžek pomisliti, kaj naj stori, da se iznebi še teh dveh, je počil strel iz puške. Lovec in njegova žena sta se bila vrnila. Že od daleč sta bila zapazila volkove in lovec je vzel puško z rame in ubil oba volka. Mačeha je vsa v strahu pritekla proti koči. »Majda, Majdica, ljubljencek mojega srca!« je klicala in solze so ji lile po licih. A ko je odprla vrata, je videla Majdico, kako je zdrava in živa sedela na svoji posteljici. Hitela je k nji in jo objela. »Oh, da si le zdrava in živa!« je vzkliknila. Med tem je prišel tudi lovec v kočo in povedal, da je našel sedemnajst mrtvih volkov. Dva sta bila ustreljena, a ostalih petnajst je moralo biti zastrupljenih. Majdica je povedala, kako je Matevž rešil njo in stariše grozne smrti in kako je vrgel volkovom zastrupljeno meso. Tedaj se je tudi mačehi zmehčalo srce. Stopila je k Matevžku, ga pobožala po zlatih laseh in ga poljubila na čelo: »Dober fant si, Matevž, in rada te imam!« je rekla. Oče ga je privlel na svoja prsa in ponosno gledal na svojega mladega junaka.

Ko je Matevžek zaslišal mačehine besede, mu je srečen smehljaj zaigral okoli ust. Čutil je, da si je pridobil toplem kotiček v njenem srcu. Tako so živeli vsi skupaj srečno in zadovoljno in njihov dom je bil pravi dom ljubezni.

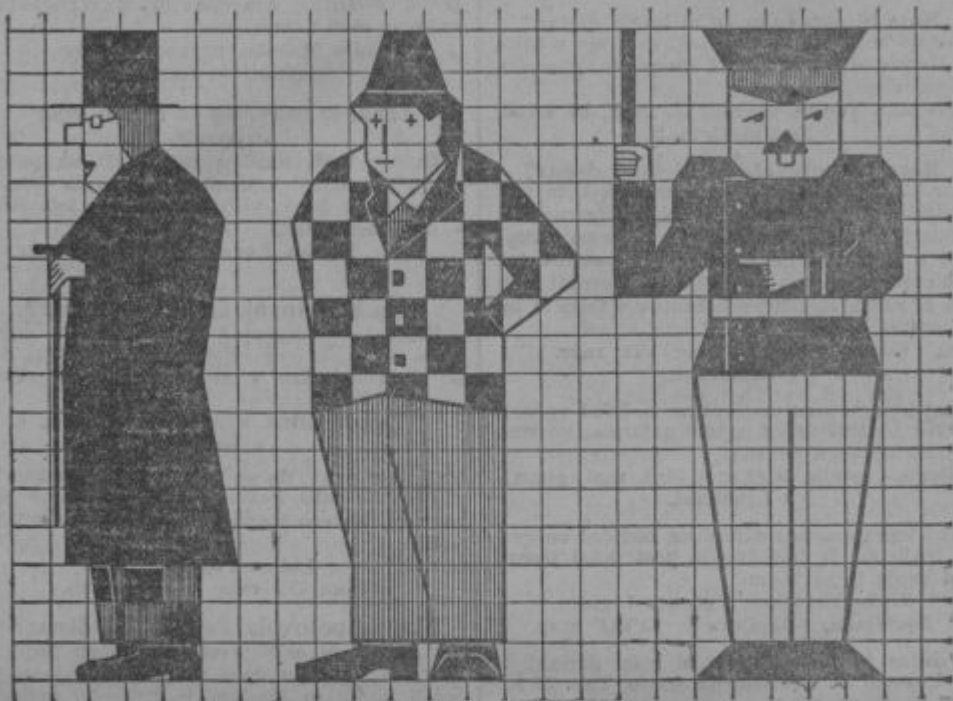
Navodila najmlajšim risarjem

Pokazati vam hočemo način, po katerem se najlažje naučite risati.

Skoraj gotovo bo imel vsak izmed vas še kako nepopisano stran v starem računskem zvezku. Tam boste našli

S poizkusi si boste lahko pridobili potrebno spretnost.

Le pogledjte kako hitro gre to in kako lepe slike so! Samo nekaj potez, pa že stoji pred vami eleganten gospod s ci-

polno malih, enakih štirikotnikov ali kakor pravimo »kvadratov«. Vzemite vedno po eno stran takega kvadrata, ali jo pa razdelite na dva, tri ali štiri enake dele, ali pa zvežite dva nasproti ležeča kota z daljico, ki ji pravimo »diagonala«, lahko pa s črto zvežete kot enega kvadrata s kotom drugega ali tretjega in čudili se boste, da je sploh mogoče najti toliko raznih oblik.

lindrom na glavi in palico v roki, pa še lepo črno suknjo ima na sebi. Ali vidite drugega možakarja, kako resno gleda s križci? Še samozaveznico ima, pisan suknjč in progaste hlače. Kaj šele stražnik! Še na sliki je mož postave odločen, čeprav ima namestu oči samo vejice. Ali ni tak kakor živ?

Zdaj pa le na delo mali umetniki!

Še dve šaljivi igri

Vsak deček in vsaka deklica, pa naj bo še tako majhna in drobcena, lahko premaga odraslega človeka. Kako je to mogoče? boste vprašali. Nu, poslušajte.

Lahko se greš staviti s svojim očetom, da ga boš premagal. Prosi ga, da se postavi s hrbtom proti zidu, in sicer tako, da se bo s petami dotikal zidu. Potem naj te prime za roko in naj te poizkusi potegniti k sebi. Takoj boš videl, da ni ma toliko moči, da bi te mogel spraviti iz ravnotežja in potegniti k sebi. Pač pa

ga boš ti lahko s prav majhnim napotrom potegnul od zidu proti sebi. Tako lahko premagaš najmočnejšega človeka, zakaj če stoji tako ob zidu, da se ga dotika s petami, izgublja moč in se ne more braniti.

Svoje prijatelje lahko potegneš na ta način, da jih vprašaš: »Katera reka je največja v naši državi? Sava ali Ljubljanica?« Vsak ti bo odgovoril: »Sava«. To pa ni res. Največja reka v naši državi je Donava.

KAJ PIŠEJO "JUTROVČKI"?

Kam bi potovala, če bi imela denar?

Potovala bi v Pariz k svoji sestri, da se naučim francoski.

Sovdat Sonja, učenka III. razr. »Mladike«
v Ljubljani.

Kam bi potovala, če bi imela denar?

Ako bi imela novaca potovala bih u Liku i Hercegovinu, gdje bi pomogla gladnim drugovima.

Nevenka Vedlin, učenka II. razr., Sl. Brod,
Martićeva ul. 3.

Kam bi potoval, če bi imel denar?

Ako bi imel denarja, bi se z vlakom pripeljal v Ljubljano ter si ogledal stroje, ki tiskajo »Mlado Jutro«. Nato bi se pa vzdignil z ljubljanskim letalom »Lojzetom« ter obletel našo lepo Jugoslavijo. Pozabil tudi ne bi naših zaslužjenih bratov v Istri in na Koroški.

Šumej Viktor, učenec VII. razr.
v Hrastniku.

Kaj lepega sem doživel na božični večer?

Na božični večer je bilo najlepše, ko smo igrali »Črnega Petra«.

Boris Oretnik, učenec I. drž. real. gimn.
v Ljubljani.

Kaj lepega sem doživel na božični večer?

Najlepše je bilo to, da sem dobil pismo od svoje ljube mame.

Zorko Bertonec, učenec I. gimn.
Ljubljana, Abacjeva c. 10/VII. stop.

Kam bi potoval, če bi imel denar?

Potoval bi v Afriko in Azijo. Tam bi lovil divje zveri. Potem bi jih udomačil in bi jih pripeljal v našo lepo domovino in bi srečno živel.

Mirko Tušek, učenec I. real. gimn.
v Kranju.

Kaj lepega sem doživel na božični večer?

Najlepše je bilo to, da sem smel z očetom k polnočnici.

Pepi Pertot, učenec III. razr.,
Maribor, Meljska cesta 43.

Kam bi potoval, če bi imel denar?

Če bi imel denar, bi šel v Zagreb, da bi videl leva in v Ameriko, da bi videl kakšne so tam hiše.

Marjanček Matul, učenec I. razr.
v Gjurgeven.

Kam bi potovala, če bi imela denar?

Jaz bi potovala v Tokio v otroški vrtec, da bi tudi jaz poslušala Kishibove pravljice.

Vera Jugović, učenka III. razr.
Podsused pri Zagrebu.

Kam bi potoval, če bi imel denar?

Če bi imel denar, bi se peljal najprej v Selce. Tam bi se še enkrat ogledal Amerikanski dom, kjer sem stanoval s kolonijo Kola jugoslovanskih sester. Od tam bi se peljal z ladjo po Jadranskem morju v

Grčijo. Ogledal bi si zgodovinsko mesto Atene in njegov grad Akropoli. Iz Grčije bi se peljal s parnikom v New York. Tam bi si ogledal nebotičnike in velike parnike. V Ameriki imam strica. Z zrakoplovom bi se peljal v Južno Ameriko in bi si ogledal kako se godi zamorcem.

Danilo Močnik, učenec V. razr.,
Guštanj — Ravne.

Zakaj je prav, da se učimo tujih jezikov?

Znanje tujih jezikov nam služi na potovanju po drugih državah in pa, da lahko govorimo s tujci, ki prihajajo na letovišče v našo lepo Slovenijo.

Danica Nedog, učenka IV. razr.
v Velenju.

Kam bi potoval, če bi imel denar?

Potoval bi najprej k sorodnikom v Ljubljano in v Zagreb. Potem bi se peljal še na Češkoslovaško v mesto Prago, ki slovi po svoji lepoti.

Valant Milan, učenec IV. razr. m. š.
v Krškem.

Zakaj je prav, da se učimo tujih jezikov?

Prav je zato, ker si s tem pridobimo izobrazbo katero bomo potrebovali, ko bomo veliki.

Lidica Pogelšek,
učenka III. razr. v Hrastniku.

Kam bi potovala, če bi imela denar?

Potovala bi okoli sveta, da bi se prepričala, na katerem delu sveta prebivajo najboljše ljudje in kje jim je življenje najbolj ugodno. Mislim pa, da bi naše ljube domovine ne pozabila v nobenem kraju.

Anica Jeriha, učenka VI. razr.
v Ribnici na Dolenjskem.

Kam bi potovala, če bi imela denar?

Če bi imela denar, bi najrajši potovala v Ljubljano pogledat »Jutrovega« strica.

Lovorka Vodopivec, učenka IV. razr.
v Mariboru, Kremljeva ul. 6.

Kam bi potoval, če bi imel denar?

Potoval bi po celi Jugoslaviji, od mesta do mesta, od vasi do vasi. Povsod bi male dečke navduševal za Sokola.

Hinček Šbil, učenec IV. razr.
v Mokronogu.

Zakaj je prav, da se učimo tujih jezikov?

Kdor zna kak tuj jezik, se lahko sporazume tudi s tujci, lahko čita koristne in lepe tuje knjige in je tako bolj izobražen. **Erika Kopriva**, učenka I. a razr. real. gimn. v Mariboru.

Kam bi potovala, če bi imela denar?

Če bi imela denar, bi najrajši potovala v Beograd, ker to je že dolgo moja arčna želja.

Stana Slomšek, učenka I. r. m. š.
v Šoštanju.

Zakaj je prav, da se učimo tujih jezikov?

Prav je zato, ker potem ne pridemo v zadrego, če moramo kdaj potovati v tuje države. Tudi lepe knjige lahko čitamo, ki so pisane v tujih jezikih.

Trost Danilo, učenec III. razr. v Brežicah.

Dragi „Jutrovčki“

Zaradi pomanjkanja prostora so morali izostati spisi: Marice Ciaffarinove iz Doba pri Domžalah, G. Grobelnika iz Celja, Erike Pinter iz Sv. Pavla pri Preboldu, Cirilke in Metode Kramarjeve iz Škalske Cirkovce, Miloša Setine iz Črnomlja, Ivanke Peterce iz Zg. Šiške pri Ljubljani, Emilije Primožič iz Zabukovce pri Celju, Marjolke Kobalove iz Jurke vasi pri Straži, Lojza Mazi iz Javornika 93, Vide Hrašetove iz Lesc, Marije Doklove iz Tezna pri Mariboru, Mirjame Pežene iz Kranja, Černic Ivana iz Pobrežja pri Mariboru, Ivanke Pešakove v Tepanjah, Miloša Oprešnika iz Kapele, p. Slatina Radenci, Majde Skerbinjek iz Ruš pri Mariboru, Lidije Lavtizar iz Kranjske gore, Ivana Horvatiča iz Krške vasi, Drago Flisa iz Hoč pri Mariboru, Ladko Levca iz Trbovelj, Andice Furlanove iz Ljubljane, Anastazije Majcenove iz Dola pri Hrastniku, Marice Nardinove iz Kamnika, Erne Smoletove iz Maribora, Dušana Lopaca iz Nove Gradiške, Milke Laternerjeve iz Semiča, Miloša Kompoša iz Starega trga pri Rakeku, Branke Pavlinove iz Radomelj, Pavle Rabičeve iz Mengeša, Save Simončiča iz Slov. Požege, Marice Fritzove iz Trbovelj, Milana Gregorčiča iz Ljubljane, Cirile Blažičeve iz Kumbora, Miroslave Trampuževe iz Zagreba, Franca Panjeka iz Vitanja, Tugomirja Tory iz Kočevja, Dušana Kerneva iz Ljubljane, Fine Černelčeve iz Celja, Janka Starihe iz Črnomlja, Milene Pečnikove iz Kranja, Štefke Zalokarjeve iz Metlike, Bojana Šinka iz Središča ob Dravi, Ljubomira in Saše Ozmeč iz šole v Lipi, Mici Jelenčeve iz Sv. Jurija ob Taboru, Janka Lesničarja iz Celja, Tugomira Kuntariča iz Beograda, Milene Prekoršekove iz Sv. Barbare pri Mariboru, Ferleza Josipa iz Pragerskega, Ksenije Breščak iz Maribora, Erne Ulaga iz Štor pri Celju in Slavko Vrabla iz Križevcev pri Ljutomeru.

Z današnjim dnem smo zaključili ta natečaj. Izžrebance bomo objavili v prihodnji številki, kjer bomo tudi razpisali nov natečaj.

Uredništvo »Mladega Jutra«.

Našim najmlajšim

Manica:

Pepček in piščal

Pepi, Pepček, pobič mal radi bi piškal na piščal. Strička je moledoval, da se v mesto je podal in mu kupil je piščal. Pepi, Pepček, norček mal nepravilno je ravnal, je v piščalko kamen dal, jo pokvaril in razklal. Jokal je in žaloval, žaloval in se kesal, ko ga stric je obiskal, za preklano ga piščal prav pošteno prelasal.

Izgubljeni naprstnik

Vsako leto pomagata Janezek in Metka pri božični pogači. Prav rada delata to, ker pomešata med testo srebrne oblike, goske in psičke, včasih tudi podkev, ki prinaša srečo. In ko nato jedo kolač, najdejo vse te stvari.

Letos je tudi mali Branko pomagal mešati, a bil je še tako majhen in neroden, da mu je morala sestra pomagati.

»Ali je kdo videl moj naprstnik?« je vprašala kuharica. »Že povsod sem ga iskala, pa nikjer ga nisem mogla najti!« Janezek in Metka ga nista videla nikjer, mali Branko je bil preveč zaposlen s kolačem in sploh ni slišal vprašanja.

In kuharica res ni našla naprstnika.

Na božič so razrezali kolač in očka je rekel, da še nikoli ni jedel tako dobre jedi.

»Že imam psička.« je vzkliknila Metka.

»Jaz pa gosko,« je rekel Janezek. Mamica je imela podkev.

»Tudi jaz imam nekaj,« je rekel očka, »toda ne vem, kaj naj bi to bilo!«

»Aha, naprstnik je!« je rekla Metka.

»Jaz sem ga vmesil,« je pojasnil Branko. Kuharica je tako prišla do izgubljenega naprstnika.

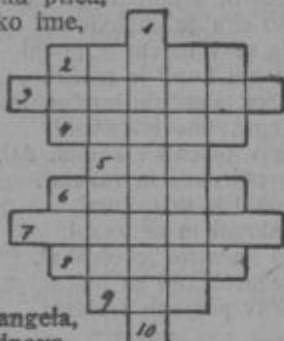
Po Herbertu Strangu.

Križaljka

Pomen besed:

1. Soglasnik,
2. gozdna žival,
3. azijski narod,
4. srbski srednjeveški knez,
5. afriška ptica,
6. moško ime,

7. Ime angela,
8. del dneva,
9. časovna mera,
10. samoglasnik.

Po sredi navzdol od 1—10 se čita naslov nedeljske priloge največjega slovenskega dnevnika.

Igre z vžigalicami

Iz 16 žigle sestavi 4 kvadrate, kakor

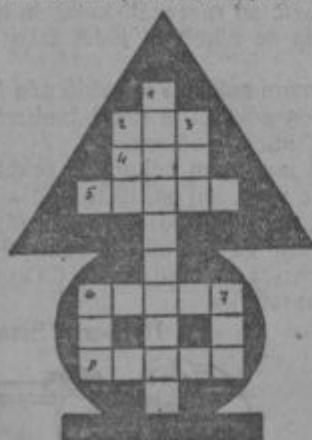

kaže slika. Preloži žigice tako, da dobiš 5 enako velikih kvadratov.

Križaljka „Svetilka“

Pomen besed:

- Vodoravno: 2. vprašalnica; 4. predlog; 5. moško krstno ime; 6. obrtnik; 8. slab vladar.

dar. — Navpično: 1. Nedeljska priloga »Jutrnc« za mladino; 2. žensko krstno ime; 3. žensko krstno ime; 6. žival, ki živi v zemlji; 7. delo.

Saffve uganke

1. Koliko žeblijev potrebuje dobro podkovan konj?
2. Zakaž so vse bolne črne?

Ruske uganke

1. Čevljar je, pa ni čevljar, krojač je, pa ni krojač; v ustih ima dreto, v rokah pa škarje? (Rak)
2. Hiša šumi, gospodarji molče, pridejo ljudje, polove gospodarje, hiša pa jim skozi okenca uide. (Voda in ribe)

Rešitev šaljivih uganek

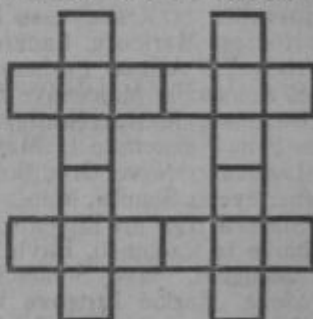
1. Čipkasta obleka
2. Ponedeljek, ker ima največ črk
3. To
4. Do srede gozdanato teče iz gozda
5. Sebi enakega.

Rešitev vetrnic

- kor—por—pok—pek—pes
nos—noč—roč—reč—peč
kol—vol—voz—vez—rez—
gos—god—rod—red—rep—
(ali gos—kos—kop—rop—rep)

Okvir

Vstavi v ta okvir besede: kofine,

struna, motvoz in ime posode za hranjenje živine.

ŠALE ZA MALE

Mali izumitelj

Mati: »Janezek, za Božjo voljo, kaj si pa napravil z dežnikom? Tukaj zeva velika luknja! Kako se ti je moglo to zgoditi?«

Janezek: »Nič hudega mamica! Jaz sem jo sam napravil. To je namreč moj izum. Zdaj lahko takoj vem, če je že nehala deževati.«

Niž za to.

Janezek sedi pri mizi in je z rokami. Mati ga ogorčeno pogleda in pravi: »Janezek, kako moreš jesti z rokami, saj si jih boš zamazal.«

Janezek se nasmehne in se veselo odreže: »Nič se ne boj, mamica, saj sem imel že pred obedom umazane roke!«